

Kupolahéj

Székely Andreának, akitől
Ross King könyvét kaptam

*Pippo mester akkor már nem használt
állványzatot a kupola megépítéséhez.
És nem akarja megépíteni azt a sosem
látott gépezetet sem, melyről álmatlan
éjszakákon álmodozott. Legfőbb gondja*

*az lett, kinek is építi valójában a firenzei
dóm hatalmas és monumentális kupoláját.
Mennyiben készül az emberi szem gyönyör-
ködtetésére, hisz nem is láthatja, olyan messze
van kívülről és belülről is. Mennyiben*

*az isten számára, hogy lássa és gyönyörködjön
az emberi leleményben, hogy mégsem volt
minden teljesen hiába. És mennyire a távol-
látó angyalok számára festeti a kupolát?
Aztán végül, köztes megoldásként*

*a két kupolahéj közti szűk térbe lépcsőket épít.
Fel lehessen jutni, látni, amit az angyalok
csak. Érezni lehessen néhány pillanatra,
milyen lehet istenként a világra nézni.
Gyönyörű, de szédülés fog el. Gondolja*

*Filippo, és megépíti minden idők legnagyobb,
állványzat nélkül készített szédületes kupoláját.*

Majdnem

„Enyém itt az idő.”
(Lénárd Sándor)

*Egy régi fotó található a lepel alatt,
bármilyen hihetetlen, így van ez jól,
emléktábla gyanánt beszél a kép.
Bár nincs rajta szó, csak egy ó kép,
egy régi, jó fotó.*

*Beszéd helyett a szó, tenger helyett
folyó, folyó helyett a tó, eső helyett
a hó, kép helyett egy régi fotó lapul
a lepel alatt. Háttér helyett
omló vakolat. Befalazott szavak.*

Szeszgyáros voltam egykoron,
eltűnt régen az én korom.
Vallj be mindent, idő: késel, múlsz,
sietsz. S itt végre hozzám simulsz.

*Egy régi fotó fog itt vallatóra minket.
Egy régi fotó fog itt vallomásra bírni,
és megidézi emlékeinket. Így ni. Amiket
meg se éltünk, mégis egy régi fotó vala-
hogyan mindig és sohasem lesz/volt ilyen.*

*Arcunk tükröződik
a kopott vitrinen.*

Szeszgyáros voltam egykoron,
eltűnt régen az én korom.
Vallj be mindent, idő: késel, múlsz,
sietsz. S itt végre hozzám simulsz.

*Egy régi fotó mutatja épp, az idő múlik, szép.
De hogyan és merre halad? Folyik. Ha másképp
nem érzed, szalad. Nehéz nyomon követni
kiszámíthatatlan kanyargását. De most éppen áll
a műtermi fotós lencséje előtt. A Lőke bácsi.*

Ezt már nem tudod utána csinálni. Vele szemben állsz. És jó, ha tudod, ezt a történetet még nem írta meg senki. Se át. Nem láthatod már a fotó túloldalát. A bácsi áll, a vakolat pereg. Ővé az idő. Ha nem tetszik a szó, bárminek nevezheted.

Szeszgyáros voltam egykoron,
eltűnt régen az én korom.
Vallj be mindent, idő: késel, múlsz,
sietsz. S itt végre hozzám simulsz

majdnem.

Lőke-emléktábla avatóbeszéd
(Taliándörögd, 2010. júl. 24.)